

een doopsnede zou leeren, die aan elk gedoopt kind zou worden mededeeld en later weer zou kunnen te loor gaan door eigen schuld, een dwaasheid. Wie dat beovert, of degenen, die deze verbondsleer nu weer met kracht op den voorgrond stellen, verwijt dat ze zulk een afval der heiligen zouden leeren, belastert hen tegen beter weten in. Want er is niemand onder onze Gereformeerde vaders en ook niemand onder onze tegenwoordige theologen, die niet van harte geloofd en belijdt, dat wie eenmaal door Gods genade wedergeboren is, niet kan verloren gaan, gelijk de Apostel Johannes zegt: „want zijn zaad blijft in hem” (1 Joh. 3: 9). Het gaat daarom niet over de vraag, of elk kind des verbonds werkelijk een wedergeborene is, maar alleen hierom of wij krachtens de belofte Gods onze kinderen als kinderen Gods, als erfgenamen van het Koninkrijk der hemelen, als geheiligd in Christus hebben te beschouwen en dienoverkomstig ook hebben te behandelen. En wanneer men hiertegen nu aanvoert, dat deze verbondsbeschouwing van het zaad der geloovigen dan toch een fictie, een onwaarheid is, en voor de opvoeding zelfs zeer ernstige gevaren oplevert, dan antwoorden we, gelijk ook onze Catechismus dat zoo schoon doet, dat al ware dit zoo, we toch niet anders spreken en handelen mogen, omdat we niet wijzer mogen zijn dan God de Heere ons in Zijn Woord gebiedt. Hoe we de kinderen des Verbonds hebben te beschouwen en te behandelen, hebben niet wij te bepalen, maar bepaalt God voor ons in Zijn Woord. En op alle bedenkingen tegen deze verbondsleer ingebracht, antwoorden we daarom met den Apostel Paulus: „wie zijt gij, o mensch, die tegen God antwoordt” (Rom. 9: 20).

Trouwens, deze bedenkingen gelden niet alleen tegen de verbondsbeschouwing van de kinderen des verbonds, maar evenzeer tegen de verbondsbeschouwing van de gemeente in haar geheel, zooals de Schrift ons deze telkens geeft. Als God de Heere Israël uit Egypte verlossend wil, dan noemt Hij Israël, dat wil dus zeggen *het volk*, de ouders en de kinderen, *Zijn zoon*, *Zijn eerstgeborene* (Mijn zoon, mijn eerstgeborene is Israël, Exodus 4: 22), niettegenstaande Hij om de hardnekkigheid en ongehoorzaamheid van Israël daarna in Zijn toorn heeft gezwoven: „indien zij in mijne ruste zullen ingaan” (Psalm 95: 11). Heel Israël als volk Gods wordt gedoopt in de wolk en de zee, als ze door de Rode Zee trekken; ze hebben allen van dezelfde genestijle spijs gegeten, het hemelse Maan, en denzelfden geestelijken drank gedronken, want zij dronken uit de geestelijken steenrots, die volgde en de steenrots was Christus, zegt de Apostel, en toch verklaart dezelfde Apostel dat God in het meerder deel van hen geen welgevallen heeft gehad (1 Cor. 11: 1-5). Zelfs in de periode van zijn discipale verloop blijft God Israël *Zijn volk* noemen en Israël's kinderen *Zijn kinderen*. En evenzo geschiedt dit in het Nieuwe Testament met de gemeente van Christus. In al de brieven der Apostelen worden de leden der Gemeente aangesproken als „heiligen”, als „geloovigen in Christus Jezus” (Ef. 1: 1) als „heiligen in Christus Jezus” (Fil. 1: 1) als „geliefden Gods” (Rom. 1: 7) als „uitverkorenen naar de voorkennis Gods des Vaders” (1 Petrus 1: 2). Dat zijn de eercititels, die hun gegeven worden, niet alleen aan enkele vromen in deze gemeenten, maar aan *alle leden der gemeente*, hoewel uit de brieven zelf van de Apostelen wel genoegzaam blijkt, dat ook onder de leden dezer eerste Christelijke gemeenten heel wat zonde en schijnchristendom werd gevonden. Nog sterker, de Apostelen passen dezen eercititel toe niet alleen op de geloovigen in het algemeen, maar zelfs op degenen, die vroeger tot de gemeente van Christus behoord hebben, maar later afvallig zijn geworden. Wanneer de Apostel de gemeente van Corinthe waarschuwt voor de zonde van hoerij, dan is dit zijn hoofdargument, niet dat God aan ieder mensch deze zonde verboden heeft, maar: „weet gij niet, dat uwe lichamen leden van Christus zijn? Zal ik dan de leden van Christus nemen en maken ze leden eener hoer? Dat zij verre!” (1 Cor. 6: 15). Als de Apostel in denzelfden brief de „sterken in het geloof” vermaant om niet door misbruik van hun vrijheid aan zwakkere broeders aanstoot te geven, waardoor deze terug zouden vallen in het heidendom en den dienst der afgoden, dan is dit wederom zijn hoofdargument: „Zult ge door uw kennis den zwakken broeder doen verloren gaan, om welken Christus gestorven is” (1 Cor. 8: 11). En geheel in dienzelfden zin schrijft de Apostel Petrus in zijn tweede zendbrief hoofdstuk 2 vs 1, dat er valsche profeten onder het volk waren, die „den Heere, die hen gekocht heeft, verloochend hadden en een haastig verdorven zich zelf hadden gebracht.”

Voor wie Christus gestorven is, die Hij gekocht heeft met zijn bloed — het is onmogelijk zegt ge, dat deuzelken kunnen verloren gaan, want Christus zelf heeft immers gezegd: Niemand kan ze rukken uit mijne hand, die de Vader Mij gegeven heeft. Ge hebt volkomen gelijk: ieder voor wie Christus stierf, wordt ook zalig; die Hij kocht met zijn bloed, die blijft eeuwig zijn eigendom. Zoo is het van uit het eeuwig raadsbesluit van God gezien. Maar even beslist als we dit op grond van Gods Woord uitspreken, staat ook krachtens de bovengenoemde uitspraken van datzelfde Woord Gods voor ons vast, dat alle leden der gemeente, dus ook degenen, die ten slotte verloren gaan zullen, door ons beschouwd moeten worden, zolang ze lid der gemeente zijn, alsof ze door Christus gekocht waren met Zijn bloed, alsof Hij voor hen gestorven ware aan het kruis. De reden hiervan is, dat de Schrift ons uitdrukkelijk leert, dat Christus zijn

bloed vergoot niet voor enkele losse individuen, maar voor heel de kudde, voor de gemeente, voor zijn volk (Hand. 20: 28) en dat we daarom naar het oordeel der liefde al degenen, die op aarde tot de gemeente behooren, voor het eigendom van Christus hebben te houden. Zoo worden deze sterke uitdrukkingen van de Apostelen terecht door onze Kanteekenaars verklaard. En waar dit de regel is, dien Gods Woord ons geeft, niet alleen bij de beschouwing van Israël als bondsvolk, maar ook bij de gemeente des Nieuwen Verbonds, daar hebben ook wij, uit gehoorzaamheid aan Gods Woord, ons stipt aan dezen regel te houden, en bij de volwassen leden der gemeente en bij de kinderen des Verbonds. Want ook deze kinderen der geloovigen behooren tot de gemeente van Christus; zij zijn de lammeren van Zijn kudde.

Dr. H. H. K.

Leestafel.

DR. A. H. DE HARTOG, DE REDELJKHEID DER „ORTHOODOXEN” LEER. A. H. KRUYT, Uitgever, Amsterdam.

Doel der in dit vlugschrift gegeven beschouwing is: „te toonen, dat de „Orthodox” Christelijke leer naar den wezenlijken inhoud, „redelijk” moet heeten” (p. 1).

Wij hebben in dit vlugschrift alzoo te doen met een beoordeeling van Dr. DE HARTOG omtrent de „Orthodox” Christelijke leer.

„Nadere omschrijving van wat hij dus beoordeelt ware niet overbodig geweest.

„Nadere.

Want hetgeen de titel nog onbepaald laat is door de toevoeging „Christelijke” op p. 1, zeker iets nader bepaald en wel zoo, dat, om iets te noemen, de „Orthodox” Mohammedaanse leer er buiten valt.

Maar, het criterium der Orthodoxie is de Belijdenis, en wijl, bij de pluriformiteit der kerken, haar Belijdenissen, al vertoonen zij ook overeenkomsten, toch ook verschillen doen zien, en „een orthodoxe leer”, in tegenstelling met een „heterodoxe”, een leer is conform aan de Belijdenis der Kerk, vereischte de uitdrukking „Orthodox Christelijke leer” nog nadere beperking.

Vanwege oude relaties van zeer sympathieken aard waarin ik tot Dr. DE HARTOG sta, heb ik getracht in dit zijn vlugschrift die nadere beperking te vinden. Omdat ik uit zijn andere werken den indruk had gekregen, dat hij zich voor den wettigen trouwvolgver van CALVIN houdt, zoo als SCHEERMAUWER zich dat deed in betrekking tot KANT, meende ik aanvankelijk, dat die nadere beperking moest zijn „de orthodoxe gereformeerde christelijke leer”. Wijl echter het specifiek verschil tusschen de gereformeerde en andere Orthodoxen in dit vlugschrift heel niet ter sprake komt, ben ik van die meening al spoedig teruggekomen en heb haar ingeruild voor deze andere, dat onder „Orthodox” Christelijke leer moet worden verstaan: een leer die conform is aan dat waarin de Belijdenissen der Christelijke Kerken overeenkomen.

Omtrent deze orthodox-christelijke leer dan oordeelt Dr. DE HARTOG, dat zij „redelijk” moet heeten, althans, en ik kom daar later op terug, „naar haar wezenlijken inhoud”.

Van dit predicaat „redelijk” geeft hij wel een omschrijving.

„Om misverstand te voorkomen, beginnen wij met op te merken”, zoo schrijft hij, „dat wij den term redelijk niet nemen in den zin van „afgetrokken verstandelijk” maar in den zin, dien het dagelijksch gebruik van genoemd woord als van zelf aangeeft. Redelijk is hetgeen zich aandient als „behoorlijk”, als naar „den aard der zaak”, als „houdbaar”. Redelijk is hetgeen zich naar het zuivere waardeeringsoordeel toont op zijn plaats”.

Dat deze omschrijving de meest geschikte is om misverstand te voorkomen omtrent den zin waarin Dr. DE HARTOG den term „redelijk” verstaat, zou ik niet durven beweren. Zij wordt daartoe zeker niet minder geschikt door wat dan verder volgt: „Deze praktische beteekenis, die het woord „redelijk” in de gewone spraak heeft, wijst, het spreekt van zelf, henen naar een logischen inhoud”. De apodicticiteit waarmee dit gezegd wordt, laat ik voor rekening van den schrijver, doch zooeven is mij reeds duidelijk, dat hij den term „redelijk” neemt in den zin van wat „logisch” niet naar den „vorm”, maar naar den „inhoud” is. En niet uit wat hij aan deze omschrijving nog toevoegt, en waarover straks nog, maar uit wat ik enkele regels verder lees, wordt mij de zin, waarin Dr. DE HARTOG hier „redelijk” neemt, dan nog duidelijker. Daar toch heet het: „wij ontwikkelen de „orthodoxe” leer als redelijk, dat is als voldoende antwoord op het zoeken en vragen van het religieus besef der menschheid”.

Dit nu meen ik aldus te moeten verstaan, dat niet slechts in 'n menschelijk, maar in het menschelijk bewustzijn de behoefte is aan hooger kennis dan die uit verstandelijk nadenken over het zintuiglijk waargenomen wordt verkregen. En zeker zou, indien er geen zonde ware, wijl de Logos of Rede het waarachtige licht is hetwelk ieder mensch, die in de wereld komt, verlicht, deze behoefte van het menschelijk bewustzijn ook bevrediging vinden in de orthodox-christelijke leer.

In het 3e en 4e hoofdstuk van de Canones van Dord wordt erkend, „dat na den val in den mensch enig licht der natuur nog overgebleven is”, maar even beslist wordt daarontkend, „dat de mensch, al behoudt hij ook eenige kennis van God, door dit licht zou kunnen komen tot de zaligmakende kennis van God”.

Ik wijs hierop, omdat de hoogere kennis, waarnaar de menschheid streeft, de kennis omtrent hetgeen boven of achter onze wereld ligt, allereerst kennis van het *wezen* Gods is.

No is het zeker waar en wordt het door de religie als algemeen menschelijk verschijnsel bevestigd, dat ook na den val in den mensch eenige kennis van God is. Met name CALVIN heeft door zijn leer van den „sensus divinitatis” er terecht op gewezen, dat wij ook andere gewaarwordingen dan de zintuiglijke hebben. Maar even zeker is, dat de „bespiegeling” of de „speculatie”, van het menschelijk nadenken over het *wezen* van God, van de wereld en van den mensch, tot dusver toe geen, voor alle menschen als noodwendig geldende, resultaten heeft geleid.

Dr. DE HARTOG echter vermeent, dat de openbaring of enger nog, de uit de openbaring door de Christelijke kerken geproduceerde en daarom

„orthodoxe” leer, naar haar „wezenlijken inhoud” daartoe wel kan leiden.

Redelijk is, wat in overeenstemming is met de menselijke rede en wel, in onderscheiding van *verstante*, met de rede als vermogen tot adequate kennis van de bovengemiddelde wereld; van het „wezen” der dingen. Wijl gegrond in het Woord of de Rede Gods, is naar haar „wezenlijken inhoud” de orthodoxe leer in overeenstemming met de menschelijke rede; dus is de orthodoxe leer redelijk.

Indien dit nu zoo ware, dan zouden de uitspraken der „orthodox Christelijke leer” onder de menschen als algemeen en noodwendige waarheden gelden.

De dagelijksche ervaring leert echter wel anders.

De fout in de zooveen opgezette redeneering zit „in dan ook hierin, dat de term „menschelijke rede” schijnbaar in één, maar in werkelijkheid in tweelei zin is gebruikt, en wel eerst in dien van niet en dan in dien van, door de zonde, verduisterde rede.

Als waardeeringsoordeel ben ik het met Dr. HARTOG's uitspraak omtrent de redelijkheid der orthodoxe leer goed eens. Wijl zij waar is, behoortden haar uitspraken ook als zoodanig die uitspraken voor alle menschen de waarde te hebben van voldoende, van bevestigende antwoorden op vragen van „het religieus besef der menschheid”.

Maar tusschen wat *behoort* en wat *is*, gaat ook hier de kloof.

Ik kom thans terug op wat Dr. HARTOG aan zijn omschrijving van „redelijke” nog toevoegt. Aan wat ik reeds aanhaalde: „Deze praktische beteekenis, die het woord „redelijk” in de gewone spraak heeft, wijst, het spreekt van zelf, henen naar een logischen inhoud”, — voegt hij dan dit toe: „maar, en hierop komt het voor ons aan, deze logische inhoud is aldus samen-gevochten met het leven zelf, dat hij zoo goed als geheel op den achtergrond treedt”.

Uit die samenvechting wil Dr. H. losmaken de „logischen inhoud” of het niet maar „formele” d. i. het, overeenkomstig de wetten van het denken, logisch *richtige* denken, doch het „materieel” d. i. het, overeenkomstig de wetten van het zijn, logisch *ware* denken.

En om nu met dit laatste denken de orthodox-christelijke leer in overeenstemming te brengen, past hij een methode toe, die, terwijl zij al de beoordeelbaarheid van het nieuwe mist, tot dusver steeds op teleurstelling is uitgelopen. De orthodox-christelijke leer toch is, naar Dr. H. haar beoordeelt, niet maar redelijk zonder meer, maar zeer bepaaldelijk naar haar „wezenlijken inhoud”.

„Wezenlijke” kan men spreken in onderscheiding van „vormelijke”; ook in onderscheiding van „bijkomstige”, maar ook van „zijne in onderscheiding van „denken”; van „zaak” in onderscheiding van „voorstelling”.

De wezenlijke, wijl uit Gods Woord ontvangen inhoud, die in de bijkomstige, wijl menschelijke formulering van de orthodox-christelijke leer zit, — deze inhoud wordt echter bij Dr. DE HARTOG's, van den veltigen bodem der, ons in het Woord geboden ervaring losgeraakte „bespiegeling” tot een gansch anderen inhoud.

Laat mij hier echter terstond aan toevoegen, dat Dr. DE HARTOG zich daarvan blijkbaar allerminst bewust is.

Dit blijkt uit wat hij schrijft op p. 9. Orthodox-christelijke leer is: „dat God enig is in Wezen en nochtans in drie Personen onderscheiden”.

Op die p. 9 nu teekent ons de schrijver twee bejlders van de Drieenheid. Een denkend, speculatief of bespiegeld geschoold theologen en een „eenvoudig gemeentelid”. De theologen, zegt Dr. DE HARTOG, belijdt de Drieenheid „als eenheid van transcendentie en immanentie”; het gemeentelid, „als den Vader, die als een ouder, grijpen man op een troon in den hemel zit, den Zoon als een jongen man op aarde aan het kruis gestorven en herrezen uit den dood, den Geest als een duif”. „Meent men nu, zegt Dr. DE HARTOG, dat de theologen „anders” leert, dan het eenvoudige gemeentelid, zoo vergist men zich derlijk”.

Zoo dacht HEGEL er ook over.

Maar dat verhindert mij niet te meenen en dat het iets „anders” is en, dat noch de speculatieve theologen met zijn „begrip” noch het eenvoudige gemeentelid met zijn „voorstelling” op het stuk der Drieenheid achter den „wezenlijken inhoud” der orthodox-christelijke leer is.

Laat mij hier nog aan toevoegen wat Dr. DE HARTOG op p. 18 schrijft over hetgeen hij, met HEGEL, noemt de „Menschwording Gods”.

De orthodox-christelijke leer op het stuk der „menschwording van Jezus Christus is, dat de eeniggeborene Zoon, aannemende een ware menschelijke natuur, ontvangen is in het lichaam der gelukzalige maagd Maria, door de kracht des Heiligen Geestes zonder mans toedoen”.

Voor DE HARTOG is de „wezenlijke inhoud” van de Orthodox Christelijke leer op dit stuk, „dat het licht der duisternis, de natuur den Geest, de menschheid de Godheid niet „van zelf” voortbrengt, maar dat de Godheid de menschheid, de Geest de natuur, de Hemel de aarde moet „overschaduwen”, opdat hetgeen uit deze ontvangens voort zoude gaan, „Gods Zoon” genaamd zoude kunnen worden (Luk. 1: 35). Deze „wonderbare” gebeurte van den Geest uit het vleesch, van de Godheid uit de menschheid is, zoo schrijft hij dan verder, een „probleem”. „Het eenvoudig gemeentelid”, dit probleem vervakkend tot de historische vraag: „Is Jezus wonder geboren, ja dan neen?” blijft niet te besleffen, hoewel in genoemd probleem besloten ligt”. De denkende, de speculatief of bespiegeld geschoold theologen ontvangt hier echter van Dr. DE HARTOG de les, dat „in ieder geval het antwoord op deze pertinente vraag even pertinent hier moet luiden: „Ja”, „indien hij althans het religieus besef van het: „eenvoudig gemeentelid” niet wil misleiden”. Iets wat op het eerste gehoor wel wat vreemd klinkt, maar waarmee wel bedoeld zal zijn: het religieus besef van den man niet in verwarring en daardoor uit de richting brengen.

Vrij wat zonderling dan dit „misleiden” is mij echter in dit geschrift, hetwelk bedoeld aan te toonen, dat de Orthodox Christelijke leer redelijk is en wel door, wat voor DE HARTOG haar „wezenlijke inhoud” is om te zetten in wat voor de Christelijke kerken haar „wezenlijke inhoud” is, — op p. 9 te lezen: Hoe men zich dezen inhoud denkt, is van bijkomstig belang, dat men dien belijdt, is slechts van beteekenis”.

Dan, hoe dit zij, de kerken mogen Dr. DE HARTOG voor dit zijn vlugschrift, waarin het hem te doen is „om een gemakkelijker leesbare aandoening der hoofdzaken, die hij in zijn werken uitvoerig toelicht” (p. 1) — dankbaar zijn.

Uit dit vlugschrift toch blijkt, dat ook de poging van Dr. DE HARTOG om, in den weg eener van de Schrift losgeraakte bespiegeling, de Orthodoxe leer pasklaar te maken voor aller menschen rede, dus ook voor die van den onherborenen mensch, hoe goed ook bedoeld, deerlijk is mislukt.

En tevens blijkt uit dit vlugschrift, dat de leer van Dr. DE HARTOG, al is hij zich zelf daarvan ook niet bewust, naar haar „wezenlijke inhoud” niet is de „Orthodox” Christelijke leer.

G.

Officiële Berichten.

Kort verslag van de vergadering der classis Axel, gehouden te Ter Neuzen den 6en Mei 1915.

1. De vergadering wordt geopend door den praeses, Ds. J. H. Lammermsma, met het zingen van Ps. 25: 4. De praeses leest Ps. 11 en gaat voor in gebed. Op hartelijke wijze wordt Ds. H. Z. de Mildt van Oostburg het welkom der classis toegevoerd, terwijl de kerk van Schoonheids gelukgewenscht wordt met de spoedige vervulling van haar vacature.
2. De Broeders Ds. H. van der Wal en onderling L. Pladet worden aangewezen tot het nazien der credentiebrieven. Alle kerken zijn wettig vertegenwoordigd. Twee kerken hebben instructie.
3. Het moderamen wordt als volgt samengesteld: Ds. J. H. Lammermsma, praeses; Ds. H. P. M. de Walle, scriba; Ds. H. Z. de Mildt, assessor.
4. De notulen der vorige vergadering worden voorgelezen door den assessor en ongewijzigd goedgekeurd en geteekend.
5. Ingekomen stukken:
 - a. Afscheidsbrief aan de classis van Ds. G. R. Kuyper; voor kennisgeving aangenomen.
 - b. Bezukschrift van een broeder uit T.; zal beantwoord worden.
 - c. Schrijven van den heer Brouwer, her. Pred. van Schoonheids, met verzoek tot vervroeging der volgende classisvergadering. Besloten wordt, de volgende vergadering te houden te Ter Neuzen op Donderdag 1 Juli.
6. De commissie voor het op de volgende vergadering te houden pernoitoir examen wordt als volgt samengesteld: Exegese O. T., Ds. Lammermsma; exegese N. T., Ds. v. Hulstijn; dogmatiek, Ds. de Walle; symboliek, Ds. van Hulstijn; algemeene en vaderl. Kerkgeschiedenis, Ds. de Mildt; inhoud Heilige Schrift, Ds. v. d. Wal; ethiek, Ds. v. d. Wal; Kerkrecht, Ds. Lammermsma; praktische vakken, Ds. Lammermsma.

7. De kerk van Zaamslag stelt voor:

- a. Telkens wanneer de jaarlijkse Zondagsdag zal gehouden worden, eerst de verschillende kerkeraden te hooren of te prefereren; een zondagsdag georganiseerd door de classis Axel der Geref. Kerken, dan wel of ze er voorkeur aan geven met de Ned. Herv. samen te werken.
- b. Deze materie telkens op 't agendum der Aprilvergadering te brengen. Dit voorstel vindt geen steun.
- c. Rondvraag art. 41 D. K. O.
 - α. In zake subsidie-aanvraag van de kerk van H. wordt besloten, de gewone subsidie toe te staan en kerkvisitatoren te machtigen, bij gebreke noodzakelijkheid, de buitengewone subsidie toe te zeggen.
 - β. De kerk van Schoonheids vraagt en verkiert tot consulent Ds. H. L. de Mildt.
 - γ. De kerk van Schoonheids vraagt wijziging van Emeritaatsubsidie; wordt besloten dat de kerkvisitatoren nader onderzoek zullen instellen.
 - δ. Rapport van de deputatenkerken voor approbatie enz.: de kerken van Axel en Zaamslag hebben de stukken van Ds. Kuyper nagzien en daarna acte van losmaking in duplo verleend.
 - ε. Bij het afscheid van Ds. Bruins te Axel heeft Ds. de Walle de classis vertegenwoordigd en bij het afscheid van Ds. Kuyper te Schoonheids Ds. de Mildt.
 - ζ. Kerkvisitatoren doen rapport van gehouden visitatie in de kerken van Zaamslag en Axel.

Naar aanleiding van dit rapport vraagt de kerk van Axel, hoe naar het oordeel der classe de kerkel. en diaconale financiën in de kerken der classis het best zijn te scheiden, zoewel wat de inro van inkomsten als het houden van de collecten betreft.

Aan de kerkvisitatoren wordt opgedragen dit punt nader te overwegen en op de eerstvolgende classis regeling dienaangaande aan te bieden.

De zendingsdeputaat doet verblijvende mededeelingen in zake den hoofdarbeid van de zending, vooral prediking, persarbeid en leeu-terverspreiding.

De kerk van Schoonheids levert het kasboek in van de kas van Hulpbehoevende kerken, met bijbehorende gelden.

De broeders Scheele en Haak worden aangewezen om het beheer dezer kas te controleren.

9. Geldelijke zaken worden afgedaan.

10. Pauze.

11. Heropening der vergadering met het zingen van Ps. 119: 3.

12. De classis gaat over in comité ter behandeling van een tuchtzaak.

13. Het comité opgeheven zijnde, worden de volgende deputaten benoemd voor de a. s. Particul. Synode: primus predikanten: Ds. van Hulstijn en Ds. Lammermsma; secundus: Ds. de Mildt en Ds. v. d. Wal; primus onderlingen: A. Visser en S. Catsman; secundus: D. Scheele Aa. en K. Haak.

14. De roepende kerk voor de a. s. classis-vergadering is de kerk van Hoek.

15. Rondvraag: de kerk van Oostburg vraagt subsidie aan voor weduwen-pensioen; wordt toegestaan.

16. Kort verslag wordt gelezen en zakelijk vastgesteld.

17. De praeses sluit de vergadering; de scriba gaat voor in dankgebed.

Namens de classis,
H. Z. DE MILDT,
Assessor.

Buitenland.

Duitsland. Een nieuwe bouw?
Het ontbreekt niet aan stemmen, dat de lessen die door den grooten tijd welken men doorleeft, gebracht worden, zullen behartigd worden — in de eerste plaats voor het godsdienstige leven. Men spreekt van een nieuwen bouw die voor het godsdienstig leven noodig is, en daarvoor worden allerlei denkbeelden aan de hand gedaan. Ook de moderne, die bij het uitbreken van den oorlog een geruimen tijd daarna geen woorden konden vinden voor het uitdrukken hunner gevoelens,

laten nu weer van zich hooren. Zoo doet in no. 15 van de Chr. Welt de hoogleraar Tröltsh een poging om te betoogen, dat de oorlog die reeds zoovele maanden woedt, de ijdelheid van de gedachte van een komend Godsrijk aantoon. Tröltsh ziet in den strijd der Christelijke naties tegen elkander en de daarbij aan het licht komende verloochening van Christelijke grondstellingen, voorts in het verband van het Christelijk Engeland met het heidensch Japan en van Duitschland met Turkije, zijn oude stelling bewaarheid, dat het Christendom slechts betrekkelijke waarde heeft. Het is geen religie voor de geheele menschheid, en daarom is het uit met den droom van een wereldzending. Met spot en hoon overlaadt Tröltsh hen, die in den oorlog een tuchting Gods zien. „Er zijn menschen”, zoo spreekt hij, „die hem, in den stijl der profeten des Ouden Verbonds, als een straf voor den afval van God beschouwen en hem tot thema voor boetpredikaties houden. Maar wat bij de profeten een eene overwinning van eene naturalistische en heidensch denkwijze door eene waardij zeer krachtig zedelijk denkbeeld was, dat is in de moderne jeraaladen een mufte paasche spreekmanier die men niet ernstig behoef op te nemen”.

Volgens den hoogleraar behoort de oorlog eenvoudig tot de natuurlijke verschijningen der volken; het is de strijd om het bestaan. De strijd om het bestaan is, wijl hij door de natuur is ingegeven, het eerste waarin wij leven; daarna komt de christelijke idee, die den strijd ethisch moet maken. Uit het rijk der verzedelijkt natuur wassen wij eindelijk op in het rijk Gods, ieder op zijn manier. Het komt tot „vermelting der persoonlijkheden in God”. De Europeesche christelijkheid moet zich in zich zelf verdiepen, en dan wordt er een andere Christelijke geest geboren dan die, welke tot hertoe in de zending openbaar werd. De gedachte die Jezus uitgesproken heeft, van een komend rijk Gods, heeft het Christelijk denken reeds lang opgevegen.

Men is geneigd te vragen, of de hoogleraar er wel zelf van overtuigd is, dat het uitspreken van dergelijke gedachten, in den zwaren tijd dien het land doorworstelt, eenige nuttigheid brengen kan? Wij zien er de poging van den vorst der duisternis in, om de geestelijke winst die in de donkere tijden welke doorleefd worden, verkregen wordt, te niet te doen.

GEMENGD NIEUWS

Inwijding van een tehuis voor gezangenen. In het gevangenenkamp te Göttingen is op 15 April een nieuw „Tehuis” voor krijgsvangenen geopend. Aan het eind van de straat door het hoofdkamp, verheft zich op de hoogste plaats van het kamp het nieuwe gebouw, dat op een kapel gelijkt. Het bestaat uit een groote hal, en daarachter naar het zuiden een dwarsgebouw. Aan de noordzijde verheft zich een kleine toren, die van een uurwerk en klok voorzien zal worden. Het gebouw is bestemd voor de menigvuldige inrichtingen die in het belang der gezangenen in het leven groepen werden. Nadat het kamp van de zieken door de Russen er in gebracht, weder bevrijd was, heeft men getracht den krijgsvangenen gelegenheid te geven tot ontspanning. Er werd een Duitse, Franse en Engelsche bibliotheek opgericht. Bovendien kunnen zij in een leeszaal boeken en tijdschriften lezen. Daarbij wordt elke week een voordracht over Duitse geschiedenis en cultuur gehouden, en in een aantal cursussen wordt aan Fransen, Engelschen en Belgen onderwijs in de Duitse taal gegeven.

Ook werd een zangvereniging en een orkest gevormd. Onder de gezangenen vindt men vele uitstekende musici. Een voor-schot en een onderstenningskas zijn door de gezangenen zelf in het leven geroepen. Het voor het gebouw benoodigde geld is door den wereldbond van Chr. Jongelingsverenigingen gegeven. Deze vereniging die over de geheele wereld verbreid is, heeft op gelijke manier de zorg voor de krijgsvangenen in de andere oorlogvoerende landen zich tot taak gesteld. De Franse en de Engelsche regering is mededeeling gedaan van den arbeid te Göttingen verricht, terwijl aan deze ook de schets van het nieuwe gebouw en exemplaren van de aldaar verschenende kamplanden toegezonden is. Beide regeringen hebben hierop geantwoord, dat hetgeen te Göttingen voor de krijgsvangenen gedaan wordt, ook voor de gezangenen Duitschers zal gedaan worden.

Billy Sunday's bedrugging. Billy Sunday is een methodistisch prediker die scharen menschen om zijn kans vergadert en die daarbij heel veel geld verdient. Volgens opgave van Sunday's secretaris zijn aan Sunday in de laatste tien jaren 365,000 dollars gegeven, dat is ruim 1,900,000 per jaar. Dit jaar is het tractement van den prediker zeker drie of vier maal zoo groot.

Iemand die het beoordeelt kan, zegt, dat het Sunday niet om geld te doen is. Maar deze prediker beweert ook dat hij het niet doet en dat iemand hem van geldperigheid beschuldigt. In een zijner preeken sprak Sunday letterlijk: „They say I am a grafter, but by God, they better not come up here and say it to my face. If you do come up here you had better have your picture taken — your wife won't know you when you get home. Als men weet dat Sunday vóór zijn bekeering een beroepsboks geweest is, dan zal deze bedreiging verstaan worden. Hij raadt ieder die hem beschuldigt een schriper te zijn, hem niet in zijn aangezicht te zeggen. Hij die het toch deed, moest eerst zijn portret laten maken, want zijn vrouw zou hem niet herkennen, wanneer hij te huis kwam.”

Het schijnt dat men in sommige kringen in Amerika milksing verdragen kan.

WINKEL.

Voor Kinderen.

ALLE DINGEN.

I.

DE WINKEL.

Ruin een eeuw geleden stond in een straat van Amsterdam, niet ver van een der poorten, de winkel, waarover we een oogenlijk gaan spreken. Hij had er trouwens al langer bestaan, zooals bleek uit het opschrift boven de deur: „Het mosterdzaad 1740”. Doch uit dien eersten tijd zou ik u niet veel weten te vertellen. Dat komt erik na 1850.

In het begin der negentiende eeuw werd het vijf-en-zeventigjarige bestaan van den winkel herdacht. Dat geschiedde feestelijk, waarin heel de buurt en nog veel meer menschen deelnamen. Dat was begrijpelijk, want „Het mosterdzaad” was heinde en ver bekend, al wisten maar weinigen, waarom de winkel zoo heette, die toch geen mosterd verkocht. Aan klanten, aanzienlijke en geringe, had het den winkeler nooit ontbroken, schoon ze ook in den kwaden Fransen tijd, die pas voorbij was, sterk waren geminderd. Daarbij was de winkelier bij velen bemind om zijn vriendelijkheid en gulhartigheid. Schoot er eens in den winkel wat over, wat nog wel eens gebeurden won, dan voerden de behoeftigen en armen er wel bij.